

POSTANOWIENIE

Dnia 16 grudnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie ze skargi J. P. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w W. z dnia 7 września 2005r., sygn. akt XXIII S (...),
w sprawie ze skargi J. P. przy uczestnictwie Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o zapłatę, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 grudnia 2005 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 września 2005 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił wniosek powoda o przywrócenie terminu do wniesienia zażalenia i odrzucił jego zażalenie na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 26 stycznia 2005 r. stwierdzające przewlekłość postępowania w sprawie.

W związku z postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 7 września 2005 r. powód wniósł o stwierdzenie jego niezgodności z prawem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a wyjątkowo, w wypadkach określonych w art. 424¹ § 2 k.p.c., również od prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie wydanego przez sąd pierwszej instancji. Pojęcie postanowień kończących postępowanie w sprawie rozumiane jest w doktrynie niejednolicie. Nie wdając się w szczegółowe rozważania w tym przedmiocie, przyjąć należy przeważającą w judykaturze Sądu Najwyższego definicję, w myśl której postanowieniami kończącymi postępowanie w

sprawie są te postanowienia, których uprawomocnienie się trwale zamyka drogę do rozstrzygnięcia sprawy co do istoty przez sąd danej instancji (por. uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 24 listopada 1998 r., III CZP 44/98, OSNC 1999, nr 5, poz. 87 oraz z dnia 31 maja 2000 r., III ZP 1/00, OSNC 2001, nr 1, poz. 1). Do postanowień kończących postępowanie w sprawie nie zaliczają się postanowienia, które kończą postępowanie w przedmiocie kwestii incydentalnych, wypadkowych.

Kluczowym dla oceny dopuszczalności skargi jest przesądzenie charakteru postępowania wywołanego skargą na przewlekłość postępowania. Sąd Najwyższy w obecnym składzie przychylił się w tym zakresie do poglądu wyrażonego w niepublikowanych postanowieniach Sądu Najwyższego z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 3/05 i I CNP 7/05 oraz z dnia 18 lutego 2005 r., III SPP 23/05, że wniesienie takiej skargi nie wszczyna nowej sprawy, a postępowanie jej dotyczące prowadzone jest w ramach postępowania co do istoty sprawy, w stosunku do którego ma charakter wypadkowy. Postanowienia wydane po rozpoznaniu skargi na przewlekłość postępowania nie mają zatem charakteru postanowień kończących postępowanie w sprawie, gdyż rozstrzygają jedynie kwestię incydentalną. W konsekwencji uznać trzeba, że do grupy postanowień kończących postępowanie w sprawie nie należą również postanowienie o odrzuceniu zażalenia na postanowienie rozstrzygające skargę na przewlekłość postępowania co do istoty czy też postanowienie odmawiające przywrócenia terminu do wniesienia takiego zażalenia. Tym samym orzeczenia takie, zawarte w kwestionowanym postanowieniu Sądu Okręgowego, nie podlegają zaskarżeniu skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Stwierdzając niedopuszczalność skargi wniesionej przez powoda, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).